

Jalkani upposi puhtaanvalkoiseen lumihankeen melkein pol-veen asti, kirosin suurta suutani ja leveitä puheitani taas kerran. Nykäisin narunpäässä olevan muovikelkan viereeni, jolloin osa kyydissä olevista pienistä koivuhaloista vierähti lumelle. Katselin ympärilleni ja päätin että tämä paikka saisi kelvata, vi-ressä seisojien iso lehdetön pihlaja, jonka luurankomaiset paljaat oksat kurottelivat joka suuntaan, siitä ei paljoa suojaa saisi. Aloin tullaamaan hankeen aluetta leiripaikalle, potkin ja työnsin lunta valliksi alueen ympärille. Saatuaani sopivan kokoisen painanteen vihdoinkin tehtyä sytytin pienen nuotion, lämmittelin het-ken aikaa liekkien loimussa, onneksi pakkasta ei ollut kuin pari astetta, "eiköhän tämä tästä sujuisi". Otin kelkasta pienen retkikirveen, ja lähdin kahlaamaan kohti muutaman kymmenmetrin päässä olevaa pientä metsikköä. Rapsin kirveellä tusinan tuuheita männynoksia, ja raahasin ne leiripaikalle. Huohotin ja hikoilin ponnistuksesta, paksussa han-gessa olikin yllättävän rankkaa punnertaa eteenpäin, kuntoni oli päässyt luvattoman huonoksi. Asettelin oksat sopivan matkan päähän nuotiosta alustaksi makuupussille, niistä tuli hyvä eris-tekerros maasta huokuvalla kylmällä. Istahdin oksien päälle ja lisäsin puita nuotioon, se lämmitti mu-kavasti, "hätäköks tässä", tuumin, "kyllä tästä selvitään". Tammikuun iltahämärä vaihtui nopeasti pimeydeksi, sulattelin pikkukattilassa lunta juomavedeksi, ihan niinkuin selviytyjissä oli opetettu. "Typerä ohjelma, typerä minä" ajattelin, muistellen miten tämä kaikki sai alkunsa. Tavallinen perjantai-ilta, katseltiin vaimon ja lasten kanssa tut-tua ohjelmaa, jossa pari heppua yritti selviytyä viikon verran erä-maissa. Milloin he olivat jossain kuumassa viidakossa ja milloin arctisessa pakkasessa lumen keskellä. Tietysti siinä tuli viisaan oloisena kommentoitua että " miksi se ei tee noin tai näin, niin minä tekisin". No vaimohan sitten innostui, " Jos kerran osaisit paremmin, niin mene metsään itse kokeileen, vai onko herralla vain suuret puheet?" No eihän siinä tämä sankari enään perik-si voinut antaa, joten tässä ollaan, lauantaita viettämässä yksin lumihangessa. Eväinä hookoon bluuta ja muutama voileipä, ympärillä kylmä Tammikuun yö, seurana nuotio ja varjot. Pakkanen tuntui kiristyvän, ja tuulemaankin alkoi, ohut irtolumi kiisi tuulessa pitkin hankea ja piiskasi suojapaikkaani armotta. Istuin kyyryssä selkällä tuulta vasten, ja käristelin lenkin puolikasta tulessa, jostain kuului koiran haukuntaa. "Tästä tulee pitkä yö, perhanan perhana", kiiloilin itsekseni, mutustellen hiiltynyttä len-kin palasta ja juoden lämmintä vettä päälle. "Mutta periksi en an-na, tämä yö vaikka valvotaan tässä nuotiolla, onneksi oli puhe vain yhdestä yöstä". Äkkiä kuulin kuulin pienen vinkaisun, ja sitten muutaman ke-vyen askeleen jostain tuulen keskeltä, vilkaisin ympärilleni. Vaimoni seisojien leiripaikkani vieressä saunatakkisillaan, ja pit-kä vartiset talvisaappaat jalassa. "Tuuhan jo täältä viimeistä sisälle ukko, sauna on kuuma, ja tarvitsisin selänpesijää" sanoi vaimo hymyillen leveästi. Sitten hän kääntyi ja palasi sisälle taloomme. Katselin hetken olohuoneen ikkunasta tulvivaa lämmintä valoa, Mira ja Jesse kurkkivat nauraen ikkunasta ulos, ja osoittelivat sormillaan minua. Heitin puoliksi syödyn makkaran lumeen, potkin nuotion sammuksiin ja menin sisälle.